

[Grethe Philip.]

blev udnævnt, var vi nok et par stykker, der kom til at tænke på en udtalelse af en af vore nuværende højtærede universitetsrektorer om den socialdemokratiske jernnæve i fløjlshandsken. Personlig var jeg nu alligevel, trods mit meget fredelige gemyt, ganske godt tilfreds med udnævnelsen og valget af netop denne minister, for jeg ved, at presset på de offentlige udgifter er voldsomt, og at der skal en meget stærk konstitution til at stå imod. Men særlig boliglovsforslagene og enkelte andre forslag, der er præget af valglofter til pressionsgrupper, samt bemærkningen, som jeg netop har citeret i tilslutning til kasseoverskuddet og dets anvendelse, gør mig lidt ængstelig for, om den fløjlshandske, der omslutter jernnæven, ikke skulle være stærkt vatteret.

Hvorledes passer så dette finanslovsfor-slag til perspektivplanredegørelsen og dens dystre forudsigelser om, hvorledes det offentlige æder sig ind på de ressourcer, erhvervslivet har så god brug for? Det har ikke været mig muligt i den korte tid, jeg har haft finanslovsforlaget i hænde, virkelig at trænge til bunds i, i hvilket omfang staten som følge af forslaget nu yderligere vil lægge beslag på de samfundsøkonomiske ressourcer. Det hænger først og fremmest sammen med, at det står uklart, hvad reserverne vil blive anvendt til.

Vi har tidligere fra radikal side givet udtryk for, at der efter vor mening er så væsentlige fælles opgaver, der skal løses, ikke mindst uddannelsesmæssige og sociale, at det må være rimeligt at give plads for en større vækst i den offentlige sektor end i det private forbrug. Dette var også ledetråden i det 5 års program, vi fremsatte op til valget. Men samtidig er det for os noget helt afgørende, at vi hele tiden sørger for ikke at lægge op til et, om jeg så må sige, større offentligt brød, end vi kan bage. Det er ikke realistisk at forestille sig, at den erhvervsaktive befolkning vil være villig til helt at give afkald på udvidelser i det private forbrug. Her er der en balancekunst, som selv den mest inkarnerede tilhænger af udvidelser og forbedringer i den offentlige sektor må opøve sig i.

I det økonomiske råds sidste publikation fra formandskabet, „Markedspekspektiver

og strukturproblemer“, er man i kapitlet om de interne perspektiver inde på nogle betragtninger om sammenhængen mellem fordelingen af ressourcer på den offentlige og private sektor, mulighederne for at gennemføre en stærk forbrugsbegrænsning over for den erhvervsaktive del af befolkningen, uden at det giver anledning til betydelige spændinger, og det stigende skattetryk og den deraf følgende virkning på den private opsparing. Vi har ikke før denne finanslovsdebat modtaget de sædvanlige budgetoverslag for de nærmeste år. Det må medgives, at tiden til udarbejdelse heraf har været meget kort. Til gengæld regner jeg med, at regeringen tager initiativ til en grundig drøftelse i folketinget, eventuelt her i salen, af budgetoverslagene, når de forhåbentlig engang i januar ligger færdige.

Budgetoverslagene er i år efter vor mening mere nødvendige end nogen sinde for at få overblik over udviklingen fra år til år. Reserven skal åbenbart bruges til at sætte ting i gang, der vil medføre stærkt stigende udgifter i de kommende år; jeg tænker specielt på boligudgifterne. Også forslaget om investeringspræmien, eller hvad man vil kalde den, vil indvirke forskelligt inden for den 4-årige budgetperiode, idet nedgangen i statsindtægten vil være koncentreret om de 2 første år. Importafgiften bliver aftrappet, og derved udtørres en indkomstkilde for staten, der enten må erstattes af en ny eller stille krav om besparelse på udgiftssiden. Vi ser med interesse og spænding hen til det langsigtede oplæg, regeringen vil fremlægge ved budgetoverslagene.

Vi har nu fået et stående folketingsudvalg til at beskæftige sig med langtidspanlægningen. Endnu har drøftelserne i dette udvalg ikke rigtig fundet deres form. For mit eget vedkommende ville jeg ikke finde det odigest, men tværtimod snarere ønskeligt, om dette udvalg kunne blive et forum for en udveksling af tanker, hvor man uden på forhånd at lægge sig for fast på politiske standpunkter søgte i et samarbejde at få et klarere og mere realistisk billede af, hvor udviklingen bærer hen, hvilke økonomiske kræfter der spiller ind, og hvordan vi bedst kan styre dem. Mange af de økonomiske mål er vi jo i virkeligheden enige om, f. eks. nødvendigheden af nedbringelse af valuta-